ДАЛЕКІ Й ТАКІ БЛИЗЬКІ

Серед європейських держав маленька острівна Данія стала лідером гуманітарної, фінансової та військової допомоги Україні. Вражає неймовірна жертовність пересічних жителів цієї країни, в якій з початку російсько-української війни отримали тимчасовий притулок понад тридцять тисяч наших земляків.

Чужина. Невпевненість і навіть страхи зашкалювали: чужа мова, чужі закони і правила, серед натовпу людей - жодного знайомого обличчя. Як розпізнати тих, від кого можна надіятися на підтримку й допомогу? І тут своєрідним «ліхтарем Діогена» для нас, групи українців, яких прихистила Данія, став інтернет, за допомогою якого, вивчивши запити та потреби наших захисників, стали знайомитися з пропозиціями данців. Одяг, генератори, польові кухні, автомобілі, дрони... Зупинилися на тепловізорі – пристрої нічного бачення, без якого не можна виявити ворога в нічний час. Звичайно, відразу ж вразила його вартість – 11 тисяч крон. Та не опустили рук і відразу ж активно взялися за збір коштів. Організовували ярмарки, на яких реалізовували власноруч виготовлені вироби, в основному солодощі, проте швидко переконалися, що зібрати необхідну суму не взмозі. І навіть коли після тривалої паузи продавець запропонував знижену ціну за товар, ми були неспроможними придбати його. І тут Філіп, як звали власника товару, запропонував нам ... забрати прилад безплатно. Такий крок шляхетності й благородства нас просто вразив.

Потім був візит до нього додому, більш близьке знайомство. Спікувалися англійською. В очах нового знайомця помітили смуток і взаєморозуміння, проте була в них й іскрина задоволення від зробленого: він розумів, що його подарунок - тепловізор, використовуваний ним до цього на полюванні, врятує не одне людське життя.

Так у далекій, незнайомій до цього країні з'явився у нас чудовий друг – Філіп. Надалі він вже самостійно пропонував нам ту чи іншу допомогу. Як от і ті чотири десятки якісних дощовиків, ретельно вибраних й особисто підготовлених ним для наших фронтовиків.

Через декілька тижнів Філіп познайомив нас зі своїм приятелем Асмусом, який долучив до допомоги Україні членів своєї родини, родичів та добрих знайомих. Від них бійці ЗСУ отримали десять дронів. Це досить коштовний подарунок, якщо взяти до уваги, що нові знайомі виклали за кожного такого «птаха» до ста тисяч гривень.

Нещодавно ще одним лицарським жестом Асмуса стала передача ним автомобіля українській армії.

Не менш вразливою та пам'ятною для нас була зустріч з тамтешнім лісорубом. Стомлений, у робочому одязі, цей чоловік після трудового дня запросив нас до магазину, де за власний кошт закупив для наших воїнів інженерний інструментарій і допоміг завантажити його на автомобіль, що мав незабаром відбути в Україну.

Не можемо не згадати про допомогу «братам нашим меншим», яку ось уже тривалий час надають данці. Так і один з наших нових знайомих – музика-діджей по імені Джолі сприяє вивезенню з України домашніх тварин, які з початком війни позбулись господарів й дому. До речі, тут дуже опікуються тваринами. В Данії створені навіть притулки й готелі для безпритульних котів та собак, де кожна тварина має своє місце й отримує якісне харчування і догляд. Для них організовуються навіть довілля-вечірки.

Емоції переповнювали нас і тоді, коли побачили жінку-волонтерку у віці вісімдесят років, яка сіла за кермо, аби здолати велику відстань через Данію, Німеччину, Польщу і майже через всю всю Україну та доправити гуманітарну допомогу для наших дітей: одяг, іграшки, медикаменти. Як і вдячність до одного з данців, який передав для наших бійців більше ста комплектів військової форми, до тих його земляків, які надають безкорисливу допомогу Україні.

Слава Богу, дорогі українці, ми не одні в цім світі. Маємо надійну підтримку партнерів, віримо в Перемогу, але, давайте, чесно та відверто запитаємо один в одного: а що кожен з нас особисто зробив, аби наблизити цей довгожданий день?

Ніна ШАПОВАЛ
м.Звенигородка